

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. V. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2013, č. j. MV-66024-13/SO-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2017, č. j. 5 A 167/2013 - 39, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

### t a k t o :

Žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

### O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) ze dne 24. 2. 2017 směřuje proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Žalovaná svým rozhodnutím zamítla pro opožděnost stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 9. 2011, č. j. OAM-7613-13/DP-2011, kterým bylo podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta stěžovatelova žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby této Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. Uvedený návrh odůvodnil tím, že městský soud jeho návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí žalované vyhověl, přičemž sama žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě vyjádřila tak, že podmínky pro systaci jejího rozhodnutí považuje v daném případě za splněné. Pokud by Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal, znamenalo by to pro stěžovatele újmu, neboť tento by musel území České republiky neprodleně opustit. Stěžovatel dále odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu dle jeho rozhodnutí ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 – 37, ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, ze dne

18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100 a ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25. Dle stěžovatele je jeho postavení nyní obdobné, jako bylo postavení tehdejších účastníků řízení, jejichž návrhům na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo Nejvyšším správním soudem vyhověno.

Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku reflektuje jednak hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku, by byla nepoměrně větší případné újme jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno.

Důvody možného vzniku *nepoměrně větší újmy* stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (srov. např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013 – 29, publikované pod č. 2852/2013 Sb. NSS).

Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, s tím, že pro obdobnost jeho věci je namíste přiznat kasační stížnosti odkladný účinek. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem stěžovatele neztotožňuje, neboť prvostupňovým rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žádosti stěžovatele o prodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu, kdežto v případě stěžovatelem odkazovaného usnesení bylo sistovaným správním rozhodnutím tehdejšímu stěžovateli zrušeno povolení k trvalému pobytu.

Pokud stěžovatel srovnával svou situaci s okolnostmi danými ve věci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, nečiní tak důvodně, neboť meritem citované věci bylo správní vyhoštění cizince, tedy typ věcí, ve kterých Nejvyšší správní soud dle své ustálené rozhodovací praxe zásadně vyhovuje návrhům na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V případě stěžovatelem citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 – 37, bylo meritem věci rovněž správní vyhoštění.

pokračování

Stěžovatel rovněž citoval část odůvodnění usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, kterým byl přiznán odkladný účinek kasační stížnosti, jejímž meritem byl přezkum rozhodnutí správních orgánů ve věci návrhu tehdejšího stěžovatele na uvedení honitby do souladu se zákonem podle § 69 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti. Nejvyšší správní soud neshledal, že by analogická aplikace tam podaných závěrů měla pro stěžovatelův návrh jakoukoli relevanci.

Nejvyšší správní soud považuje za podstatné, že prvostupňovým rozhodnutím nedošlo ke změně stěžovatelova pobytového statusu, a důvody, pro které by měl dle stěžovatele být přiznán odkladný účinek, se za situace, kdy dosud není nastolen problém vyhoštění, nejeví být aktuálními ani relevantními. Je přitom v dispozici stěžovatele, zda potenciálnímu zahájení řízení o správním vyhoštění předejde tak, že svůj pobyt případně zlegalizuje jinými prostředky. Povinnost opustit území České republiky je, krom dalších, předmětem řízení o správním vyhoštění, nikoli řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud tedy stěžovatel argumentuje pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti právem na spravedlivý proces v ohledu jeho osobní komunikace s advokátem a případné osobní účasti na soudním řízení, není pro zachování tohoto práva nezbytné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Lze podotknout, že nastane-li stěžovatelem předvídané zahájení řízení o správním vyhoštění, a dojde-li v jeho závěru k uložení správního vyhoštění, má případná správní žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince dle § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, odkladný účinek, nebylo-li důvodem pro vyhoštění cizince ohrožení bezpečnosti státu. Dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu pak bývá ve věcech správního vyhoštění návrhům neúspěšných žalobců na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zásadně vyhověváno. Pokud tedy stěžovatelem předvídaný scénář skutečně nastane, jsou zde prostředky, kterými bude s vysokou pravděpodobností zajištěno zachování jeho práva na spravedlivý proces, případně též předejití zpřetrhání jeho sociálních a ekonomických vazeb apod.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se stěžovateli nepodařilo osvědčit naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 věta druhá s. ř. s., zejména pak, že by právní následky dotčených správních rozhodnutí pro něj znamenaly tak závažnou a bezprostřední újmu, která by odůvodňovala odklad jejich účinků. Nejvyšší správní soud proto stěžovatelův návrh zamítl, přičemž podotýká, že tímto rozhodnutím žádným způsobem nepředjímá způsob rozhodnutí o věci samé.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. března 2017

JUDr. Miluše Došková

předsedkyně senátu